

Domači grudi.

Domovine sveta gruda, prvi plahi moj korak
si nosila, in razlegal tod se je moj glas šibak.
Prvikrat po tebi krenil svojo pot sem v božji hram,
radostno tam dvignil roke, Večnega spoznal sem tam.

Vsak dan me po tebi vodi moja pot v nauk goreč,
ki porabljal ga bom verno, tebi v blagor le živeč.
In če me povede v tuje kraje še usoda kdaj,
vendar hočem kmalu k tebi, k tebi pridem spet nazaj.

In ko se vabeč približa angel smrti zadnji dan,
v domovine sveti grudi hočem biti pokopan.
Duh moj prosi pa v višino: Zemljo širno to okrog,
Jugoslavijo predrago blagoslovi, mili Bog!

Marija Zopfova.

Mali Jugoslovan.

„Srček“ mi je rekla
ljuša mamica.
a „junaček mali“
dobri taticea.

Srček sem; junaček
bom pa še postal:
Srbe mi junaške
v brate Bog je dal!

Brat mi Srb junaški.
brat mi je Hrvat.
Srb, Hrvat, Slovenec
z bratom brat je rad.

Forej atek, mama:
vajin sem edin —
in pa Jugoslave
svobodne sem sin!

Andr. Rapé.

Prijatelju tolažniku.

Čemu li me tolažiš ti?
Mar tvoja sladka govorica
bo razvedrila moja lica,
otrla solze iz oči?

O, ne! Saj vem, šelè tedaj,
ko zadnja ura mi odbije,
tam onkraj groba mi zasije
neizrečene sreče raj!

Janko Leban.

